

Krigens hjørne

Vi har sakset fra Indre Smaalenenes Avis fra 1943. I den tiden var alt rasjonert. For bøndene var det viktig å få avlingen velberget i hus. Det var nærmest en dugnadsjobb. Dette angikk jo alle i nød tid som var tilfelle på den tiden. Fra avisen gjengis ordrett hva som er skrevet:

«Noen hedersord om Anne Sørby, Trømborg.

Den skrikende mangel på arbeidsfolk i jordbruket har ført til at alt disponibelt mannskap på gårdene har satt alle krefter inn for å bringe markens grøde i hus. Ja, selv gamle menn og kvinner på 70-80 år som for lengst har passert det stadium da de kan sies å ha sin fulle arbeidskraft i behold, har nå kastet alle hensyn til side og gått inn for mataukinga.

Forleden kom det oss for øre at gamle Anne Sørby på Sørby i Trømborg hadde lagt strikkesøyet til side og begitt seg ut på åkeren for å ta opp korn. Et sådant tilfelle kan selvsagt ikke foregå ubemerket. Anne Sørby som om ikke så lenge er i ferd med å passere sitt 77. år og således ikke er noen ungdom lenger, gjorde virkelig fullgod nytte for seg ute på åkeren. Selv om Annes skift var kortet noe inn, var det forbausende hvor lett arbeidet gikk for hånden, strikkingen har kanskje sin store andel i hennes fingerferdighet. Hennes sterke fysikk greide utmerket godt påkjenningen, tatt i betraktning at hun på flere år ikke har tatt del i lignende arbeid. Som tidligere nevnt har strikking vært hennes daglige beskjeftigelse, og blir det vel også når de lange høst- og vinterkvelder igjen setter inn for alvor. Men først og fremst gjelder det altså å få grøden bragt i hus. Dette var gamle Anne Sørby også på det rene med, derfor syntes hun ikke at hun selv kunne sitte som tilskuer når de øvrige av gårdens folk arbeidet i sitt ansikts sved, men foretrakk personlig å ta et krafttak til sitt eget og samfunnets beste.

Vi bøyer oss i ærbødighet for gamle Anne Sørbys enestående arbeidslyst og ukuelige energi, det er sådanne mennesker som bygger landet.

S.S

En annen notis fra samme nummer

Til «En fortvilet». I et anonymt skriv til fru Flateby beklager brevskriveren seg over mangel på sko

og strømper. For å nå frem til den anonyme inntas følgende fra fru Flateby:

Hvorfor kommer du ikke personlig til meg, og du skal bli hjulpet så langt råd er. «Du skriver flere har det som jeg», hvilket er årsak til dette skriv.

Sko av alle slag er det rasjoneringskontoret som har oversikten over. Når din skoansøkning er avslått er det sikkert de i kommunen som har mindre av sko enn din oppgave viser.

Min innsamling av ull er til våre frontkjempere.

De står der øst med livet som innsats og kjemper for dig og mig.

Mangler du strømper til vinteren, så kom til mig og du skal få av min private ull til strømper.

Vi i NS arbeider under Kristi påbud: Elsk eders fiender. Vi bærer ikke hat til nogen. Kom og bli overbevist. Heil og sæ!

Minda Rateby